

lju - bi - lo je; v kri - lo te - mi - ne
 ka - že gla - vó; bolj se u - ži - ga,
 bre - gu še - pta; v je - ze - ru čre - da

pp

hri - bje, do - li - ne ti - ho za - vi - li so se.
 ve - dno bolj mi - ga zvezdic pri - ja - zno zla - to.
 zve - zdic se gle - da, v daljni glo - bi - ni miglja.

malo zadrž.

pp

Junakinja. (M. Špalkova.)

Bil je tih zimski nedeljski popoldan. V
 gospodarskem poslopju je začelo goreti, in
 nenavaden svit je ožaril vso vas. Od za-
 pada je pihal silen veter, ki je ogenj kma-
 lu jako razširil. Prihiteli so gasilci. Zamr-
 zli ribnik je dal le malo vode. Ljudje so
 begali kakor iz uma semtertja, goved je
 mukala, perutnina se je vsa preplašena
 razkropila po polju. Milo tarnanje je ve-
 čalo grozni prizor.

Oteli so divjemu ognju eno streho med
 dvema gorečima hišama, samo hlevi so
 zgoreli.

In tukaj je bilo videti pretresljiv prizor:
 V nizkem hlevu je sedela gos na jajcih;

oblaki dima so jo zakrivali njeni okolici.
 Nekdo je v naglici izpehnil vratca, žival
 bi bila izlahka pobegnila, ampak tega ni
 storila. Ostala je v gnezdu. S krčevito raz-
 petimi perutmi je varovala svoja mila
 jajca. Tudi gnezdo je že telo. Ampak gos
 se ni genila. Samo glavo je v mukah pove-
 šala bolj in bolj.

Kadar pa je ogenj ponehal, je gospo-
 dinja siloma odnesla gos. Jajca so bila
 vsa spečena. Ali uboga žival je kakor vr-
 toglava silila nazaj v prazno gnezdo...

Naslednje jutro je junakinja poginila.
 Josip Gruden.

